

Europa

JOSEP MARIA BEAL

És un tema de què, al país, tan aviat se'n parla molt com no se'n parla gens i que, com a molta gent, em preocupa: què ens cal fer amb Europa?

De fet, Andorra és una taqueta al «mapa mundi». Si no és en plànols a gran escala, el perfil del nostre país es perd dins la ratlla que separa els nostres dos veïns i si s'hi vol posar el nom, s'ha de posar a sobre el territori d'un dels dos! Som tan petits que, quan sortim de viatge, sovint ens hem d'esforçar per fer entendre –als que, encuriosits, ho volen saber– d'on som, d'on venim. Però nosaltres sabem –i ho expliquem quan cal– que som a Europa, tot i que, pel que fa a la nostra organització, especialment social i econòmica, estiguem molt lluny d'aquest gran continent. I la pregunta és: per quan temps podem mantenir aquesta situació d'allunyament? Ens interessa mantenir-la?

Evidentment si per acostar-nos-hi volguéssim –o ens obliguessin– a fer com els grans, maldecaps tindríem!

Penso que al nostre país ens és imprescindible un acord amb Europa per evitar que, per amagar el cap sota l'ala, acabem sent un maldecap per als més grans: els hem d'oferir que posarem els mitjans per deixar de ser un objecte de preocupació

Com deia, ni la nostra estructura ni el nostre potencial econòmic estan preparats per fondre's al mig dels enormes països que ens envolten. Aleshores, què podem fer si no volem quedar aïllats? Què podem fer per integrar-nos al vell continent? Penso que la resposta –simple i comprensible, encara que poc tècnica– és en un símil!

Imaginem que tenim una petita casa al costat d'un enorme edifici d'habitatges; pensem, així mateix, que l'edifici veí té tots els serveis i que els seus habitants gaudeixen de més en més de privilegis que, nosaltres, modestos veïns, no ens podem oferir. Si volem associar-nos-hi i entrar a formar part de la junta de veïns amb el mateix títol que tots els de l'edifici, haurem de ser conscients que hem de participar en la mateixa mesura en totes les càrregues, que, a causa de la seva dimensió, seran considerables per a nosaltres. No ho podríem assumir! Potser en aquest cas en tindríem prou d'aprofitar-nos dels serveis que per a nosaltres fossin imprescindibles, tot i que n'hi hagués que no ens arribessin. Podria ser un tracte de bon veïnatge en què el gran ajudaria el petit, condicionat al fet que aquest garantís que es preocuparia especialment que el seu entorn es mantingués net i sense molèsties per als més grans. Podríem continuar a la nostra caseta, però procurant no fer nosa als de l'edifici veí.

Com en el cas d'aquest símil tan simplista, penso que al nostre país ens és imprescindible un acord amb Europa per evitar que, per amagar el cap sota l'ala, acabem sent un maldecap per als més grans: els hem de garantir que posarem els mitjans per deixar de ser un objecte de preocupació i que, en contrapartida, gaudirem –en les condicions que puguem pactar amb ells– dels avantatges de formar part de l'entorn comunitari. És, penso, tan senzill com això, tot i que, a la pràctica, pugui ser tan complicat. Complicat, però urgent!